

Sygn. akt III C 128/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Irma Lorenc
Protokolant:	sekr. sądowy Anna Gnidzińska

po rozpoznaniu w dniu 1 czerwca 2016 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej we W.

przeciwko P. R.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego P. R. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej we W. kwotę 7.780,50 zł (siedem tysięcy siedemset osiemdziesiąt złotych pięćdziesiąt groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 18 listopada 2013 r. ;

II. umarza postępowanie w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.321 zł (jeden tysiąc trzysta dwadzieścia jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt III C 128/16

UZASADNIENIE

w postępowaniu uproszczonym

W dniu 13 czerwca 2013 r. powód (...) Spółka Akcyjna we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego P. R. kwoty 8.272,70 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu i kosztami postępowania. W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w dniu 25 lipca 2011 r. pozwany złożył powodowi oświadczenie, w którym zobowiązał się do zapłaty należności wynikającej z umowy pożyczki z dnia 7 lipca 2004 r. zawartej pomiędzy G. D. a (...) Bank S.A., przelanej następnie umową sprzedaży wierzytelności przez (...) Bank S.A. na powoda w dniu 4 czerwca 2007 r. Na podstawie tego oświadczenia pozwany przystąpił do długu, zobowiązując się do zapłaty powodowi za G. D. kwoty 20.833,59 zł w miesięcznych ratach po 50 zł od 30 sierpnia 2011 r., a po 100 zł od 30 stycznia 2012 r. Pozwany nie zapłacił czwartej raty, co spowodowało zgodnie z ww. oświadczeniem postawienie w stan natychmiastowej wymagalności pozostałej do zapłaty kwoty.

W sprzeciwie od wydanego w tej sprawie nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia, a także, że osobą zobowiązaną do spłaty długu jest G. D..

Powód w piśmie procesowym z dnia 24 lutego 2016 r. ograniczył powództwo do kwoty 7.780,50 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 18 listopada 2013 r., w pozostałym zakresie cofając pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, z uwagi na dokonane po wniesieniu pozwu wpłaty na poczet zadłużenia. Powód zakwestionował zasadność zarzutu przedawnienia i wywodził, że pozwany zobowiązany jest do zapłaty wobec kumulatywnego przystąpienia do długu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 lipca 2004 r. G. D. zawarła z (...) Bank Spółką akcyjną we W. umowę pożyczki na karcie V (...). Mocą tej umowy Bank udzielił G. D. pożyczki w kwocie 4.664,82 zł, którą pomniejszoną o opłatę przygotowawczą, prowizję bankową i składkę ubezpieczeniową do 4.000 zł G. D. zobowiązała się zwrócić w ratach, zgodnie z harmonogramem spłat stanowiącym załącznik do umowy. Jednocześnie podmioty te zawarły umowę o limit kredytowy i kartę kredytową.

G. D. nie wywiązała się z obowiązków wynikających z ww. umowy.

W dniu 4 czerwca 2007 r. (...) Bank S.A. zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością we W., przekształconą następnie w spółkę akcyjną, umowę przelewu wierzytelności wynikających z niespłaconych zaliczek, którą objęto wierzytelności wynikające z umowy z dnia 7 lipca 2004 r. zawartej z G. D..

Sąd Rejonowy w Oławie prawomocnym nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 20 czerwca 2008 r. w sprawie o sygn. akt I Nc 719/08 zasądził od G. D. na rzecz (...) Spółki z o.o. we W. kwotę 10.020 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 7 maja 2008 r. oraz kosztami postępowania w kwocie 2.543 zł.

W oparciu o wydany w tej sprawie tytuł wykonawczy na wniosek powoda komornik sądowy D. P. prowadził postępowanie egzekucyjne, w którym – postanowieniem z dnia 27 października 2008 r. - przyznał powodowi koszty zastępstwa adwokackiego w wysokości 1.200 zł. Zaliczka wpłacona przez powoda w toku tego postępowania wyniosła 77,35 zł. Postanowieniem z dnia 10 maja 2011 r. tut. Sąd w sprawie o sygn. IX Co 1687/11 nakazał G. D. złożenie wykazu majątku, przyznając powodowi kwotę 117 zł tytułem kosztów postępowania. Postanowieniu temu – w dniu 4 listopada 2011 r. – nadano klauzulę wykonalności, przyznając powodowi 66 zł kosztów postępowania klauzulowego. W postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym na podstawie tego tytułu przyznano powodowi kwotę 15 zł kosztów zastępstwa adwokackiego. Powód w postępowaniu tym poniósł 28,25 zł kosztów korespondencji.

Dowody:

- umowa z dnia 7.07.2004 r. k. 49-51
- umowa przelewu z dnia 4.06.2007 r. k. 45-48
- nakaz zapłaty z dnia 20.06.2008 r. k. 38
- postanowienie z dnia 27.10.2008 r. k. 29
- potwierdzenie operacji k. 30
- postanowienie z dnia 10.05.2011 r. k. 31
- postanowienie z dnia 4.11.2011 r. k. 32
- postanowienie z dnia 16.01.2012 r. k. 33
- potwierdzenie operacji k. 34

W dniu 25 lipca 2011 r. G. D. i pozwany P. R. złożyli wobec powoda oświadczenie, iż w związku z istnieniem zadłużenia G. D. wobec powoda, wynikającego z nakazu zapłaty z dnia 20 czerwca 2008 r. zobowiązują się dokonać zapłaty kwoty wynikającej z ww. nakazu wraz kosztami sądowymi, odsetkami, kosztami egzekucji komorniczej, kosztami związanymi z wyjawieniem majątku w comiesięcznych ratach, w tym 5 rat po 50 zł płatnych od 30 sierpnia 2011 r., a kolejne – 100 zł od 30 stycznia 2012 r., w terminach do 30. dnia danego miesiąca aż do całkowitej spłaty zadłużenia. W przypadku uchybienia terminowi zapłaty części lub całości którejkolwiek z rat powód był uprawniony do postanowienia w stan natychmiastowej wykonalności całej pozostałej do zapłaty kwoty.

Pismem z dnia 31 stycznia 2012 r. powód poinformował pozwanego oraz G. D. o postawieniu należności w kwocie 11.478,56 zł w stan natychmiastowej wymagalności, wyjaśniając, że składa się na nią należność główna wynikająca z ww. nakazu zapłaty, tj. 10.020 zł, odsetki ustawowe naliczone od tej kwoty od 24 kwietnia 2009 r. do 31 stycznia 2012 r., pomniejszone o wpłaty – 1.458,56 zł. Jednocześnie powód wezwał pozwanego do zapłaty zaległej kwoty.

Na dzień 12 czerwca 2013 r. do zapłaty z tytułu przedmiotowego nakazu zapłaty pozostawała kwota 8.272,70 zł, w tym kapitał – 8.266,81 zł i odsetki – 5,89 zł.

Dowód:

- oświadczenie z dnia 25.07.2011 r. k. 52
- wezwanie do zapłaty k. 53
- potwierdzenie nadania k. 54
- wykaz zaległości k. 27-28, 36-37

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione.

Powód wywodził swe roszczenia z umowy pożyczki zawartej w dniu 7 lipca 2004 r. pomiędzy (...) Bank S.A. we W. a G. D.. Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Bezsporne w niniejszej sprawie było, iż powód nabył wierzytelność wynikającą z tej umowy mocą umowy przelewu z dnia 4 czerwca 2007 r. Wskazać należy, iż zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania, przy czym – stosownie do § 2 tego artykułu - wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Wysokość tej wierzytelności została stwierdzona nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym wydanym w dniu 20 czerwca 2008 r. przez Sąd Rejonowy w Oławie pod sygn. akt I Nc 719/08 i nie była w toku postępowania kwestionowana przez pozwanego. Powód w niniejszym postępowaniu dochodził z należności głównej zasądzonej tym nakazem zapłaty kwoty 8.266,81 zł oraz 5,89 zł z tytułu odsetek.

Pozwany przeciwko żądaniom powoda podniósł w pierwszej kolejności zarzut przedawnienia roszczenia, który okazał się nieuzasadniony. Jak wynika z art. 125 § 1 zd. 1 k.c. roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu lub innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju albo orzeczeniem sądu polubownego, jak również roszczenie stwierdzone ugodą zawartą przed sądem albo przed sądem polubownym albo ugodą zawartą przed mediatorem i zatwierdzoną przez sąd, przedawnia się z upływem lat dziesięciu, chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy. Bieg tego terminu rozpoczyna się z chwilą uprawomocnienia orzeczenia. Wprawdzie powód nie wykazał kiedy przedmiotowy nakaz zapłaty uprawomocnił się, lecz nawet gdyby przyjąć, że nastąpiło

to po upływie najkrótszego z możliwych terminów, tj. dwóch tygodni od wydania nakazu zapłaty, a zatem 4 lipca 2008 r., przy uwzględnieniu, iż pozew w niniejszej sprawie złożony został 13 czerwca 2013 r., stwierdzić należy, iż dziesięcioletni termin przedawnienia nie upłynął.

Kolejnym zarzutem pozwanego było to, iż osobą zobowiązaną do spłaty zadłużenia wynikającego z umowy pożyczki nie jest on, ale G. D.. Pozwany nie uwzględnił jednak tego, iż w dniu 25 lipca 2011 r. złożył powodowi oświadczenie, w którym zobowiązał się do zapłaty kwoty wynikającej z ww. nakazu wraz kosztami sądowymi, odsetkami, kosztami egzekucji komorniczej, kosztami związanymi z wyjawieniem majątku w comiesięcznych ratach, w tym 5 rat po 50 zł płatnych od 30 sierpnia 2011 r., a kolejne – 100 zł od 30 stycznia 2012 r., w terminach do 30. dnia danego miesiąca aż do całkowitej spłaty zadłużenia. W oświadczeniu tym pozwany wyraził również zgodę na to, iż w przypadku uchybienia terminowi zapłaty części lub całości którejkolwiek z rat powód będzie uprawniony do postanowienia w stan natychmiastowej wykonalności całej pozostałej do zapłaty kwoty. Pozwany nie wykazał, by z przyjętego zobowiązania wywiązał się, a zatem przyjąć należało, iż zasadnie powód postawił należność wynikającą z ww. zobowiązania w stan natychmiastowej wymagalności, czemu dał wyraz w piśmie z dnia 31 stycznia 2012 r. skierowanym do pozwanego i G. D..

Złożone przez pozwanego w dniu 25 lipca 2011 r. oświadczenie stanowiło przystąpienie do długu G. D., pozwany zobowiązał się bowiem osobiście do spełnienia na rzecz powoda jej zobowiązania stwierdzonego nakazem zapłaty z dnia 20 czerwca 2008 r. wraz z kosztami tego postępowania, kosztami egzekucji komorniczej i kosztami związanymi z wyjawieniem majątku. Przystąpienie do długu, mimo iż nie uregulowane kodeksowo, jest dopuszczalne w ramach swobody umów i stanowi wynikające z woli stron podmiotowe przekształcenie stosunku zobowiązaniowego po stronie dłużniczej, w którym przystąpienie do długu osoby trzeciej, w odróżnieniu od uregulowanego w art. 519 k.c. przejęcia długu, nie powoduje zwolnienia dotychczasowego dłużnika z odpowiedzialności za zaciągnięte przez niego zobowiązanie. Umowne przystąpienie do długu może mieć postać zarówno umowy między osobą trzecią a wierzycielem, jak i między osobą trzecią a dłużnikiem. Nie wymaga przy tym formy szczególnej ani też zgody - w pierwszym wypadku dłużnika, a w drugim wierzyciela. Skutkiem tzw. kumulatywnego przystąpienia do długu jest pojawienie się dodatkowego dłużnika ponoszącego solidarną odpowiedzialność wraz z dłużnikiem głównym wobec wierzyciela (wyrok SN z 26 czerwca 1998 r., sygn. akt II CKN 825/97, OSNC 1999/1/18 wyrok SN z 5 września 2001 r., I CKN 1287/00, LEX nr 462965, wyrok SN z dnia 23 kwietnia 2009 r., IV CSK 558/08, LEX nr 512966, wyrok SA w Poznaniu z 1 września 2010 r. I ACa 612/10, LEX nr 756681). Kumulatywne, umowne przystąpienie do długu spełnia cechy konstrukcyjne umowy na rzecz osoby trzeciej: przystępujący do długu zobowiązuje się względem pierwotnego dłużnika do spełnienia świadczenia na rzecz jego wierzyciela i - w braku odmiennego postanowienia umowy - wierzyciel ten może żądać bezpośrednio od przystępującego do długu spełnienia zastrzeżonego świadczenia. Konstrukcja przystąpienia do długu polega właśnie na tym, że wierzyciel zyskuje kolejnego dłużnika solidarnego, od którego może - stosownie według własnego wyboru - żądać spełnienia całości lub części świadczenia, jak również może żądać spełnienia świadczenia od dłużnika pierwotnego. Z powyższego wynika, iż powód mógł skutecznie dochodzić należności wskazanych w oświadczeniu z dnia 25 lipca 2011 r. zarówno od G. D., jak i od pozwanego.

Pozwany nie kwestionował wysokości kwoty dochodzonej pozwem, przy czym wysokość jego zobowiązania została udokumentowana zarówno nakazem zapłaty z dnia 20 sierpnia 2008 r., jak i postanowieniami wydanymi w toku postępowania egzekucyjnego i potwierdzeniami przelewu. Jak wynika z zestawienia zaległości przedstawionego przez powoda, które nie było podważane przez pozwanego na dzień wniesienia pozwu do zapłaty pozostawała kwota 8.266,81 zł kapitału i 5,89 zł odsetek, od których to należności powód domagał się zasądzenia dalszych odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu.

Powód w piśmie procesowym z dnia 24 lutego 2016 r. ograniczył powództwo do kwoty 7.780,50 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 18 listopada 2013 r., w pozostałym zakresie zaś cofnął pozew i zrzekł się roszczenia. Powód wyjaśnił, że po wniesieniu pozwu dokonano wpłat na poczet zadłużenia w wysokości 945,27 zł, które powód zarachował na spłatę odsetek ustawowych od należności głównej od 13 czerwca 2013 r. do 17 listopada 2013 r. – 453,07 zł oraz częściowo kapitału – 492,20 zł.

Do zapłaty pozostawała zatem pozwanemu kwota 7.780,50 zł, a także odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 18 listopada 2013 r. , które zasądzono w punkcie I wyroku.

Zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. W świetle zaś § 4 tego artykułu, Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa. Uznając częściowe cofnięcie pozwu przez powoda za dopuszczalne, po myśli art. 355 § 1 k.p.c. w tym zakresie umorzono postępowanie w punkcie II wyroku.

Ponieważ pozwany przegrał proces, również w zakresie, w którym pozew został cofnięty, albowiem było to konsekwencją częściowego zaspokojenia roszczenia po wniesieniu pozwu, zobowiązany był zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty postępowania. Na koszty te złożyły się w świetle art. 98 § 3 k.p.c. opłata od pozwu – 104 zł, wynagrodzenie pełnomocnika powoda – 1.200 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego – 17 zł. O kosztach tych orzeczono w punkcie III wyroku.